

El rector de l'UCE, Jaume Sobrequés, parlant amb polítics i acadèmics a Prada de Conflent.

Prada, l'oasi dels heterodoxos

La Universitat Catalana d'Estiu acull sempre dos mons paral·lels, l'acadèmic i el polític. Al primer, centenars d'alumnes procedents d'arreu dels Països Catalans assisteixen a conferències i cursos que enguany han tractat des de les matèries més actuals, com el nou finançament, fins a temes històrics, com els 350 anys del tractat dels Pirineus o el govern de Josep Irla a l'exili, passant per la situació forestal del país, la trajectòria del pintor Josep Guinovart, els cinquanta anys de la Nova Cançó, el debat sobre Déu o la relació entre esport i país. En el segon món hi viuen els polítics, sobretot principatins, que saben que Prada és destinació obligada, almenys una vegada a la vida, per a qualsevol que se situï en l'espectre nacional, amb més o menys intensitat.

El nou rector de l'UCE, l'historiador

La 41a Universitat Catalana d'Estiu ha estat marcada pel canvi a l'equip rector, que hi ha introduït novetats acadèmiques, i, és clar, per l'actualitat política. La imminent sentència del Tribunal Constitucional espanyol ha monopolitzat els discursos dels representants polítics, alguns dels quals, val a dir-ho, a contracor o empesos pels líders del seu partit. Com cada any, les veus socials i polítiques crítiques han tingut un espai preferent a Prada de Conflent.

Jaume Sobrequés, ha confegit una carta de presentació força clara per evitar confusions sobre l'essència d'aquesta

universitat: Prada esdevé "l'únic paratge on es pot explicar el somni d'un estat confederal que agermani els Països

El rector de la Universitat Catalana d'Estiu, Jaume Sobrequès. A la dreta, Dolors Camats (ICV).

Catalans sense temor de ser titllats de visionaris folls”. I, tot i reconèixer que el context polític actual és ben diferent, adverteix que la universitat “és tan necessària com sempre, i fins i tot més, perquè tots els partits amb representació parlamentària han abandonat la reivindicació dels Països Catalans”.

Al marge dels discursos de la política oficial que hi aterra, l’UCE, des dels orígens, manté una intencionalitat política clara que encara avui sobreviu. El rector la recordava el dia de la inauguració, per marcar terreny abans d’engagar el tret de sortida a la tradicional desfilada de polítics: “Prada és un espai de llibertat complementària, perquè els polítics parlamentaris tendeixen a monopolitzar, amb el suport popular, no ho nego, l’espai polític, i menystenen o no donen opcions a les organitzacions polítiques no parlamentàries que tenen plantejaments més radicals tant en el pla social com en el nacional. I Prada és un indret on aquestes organitzacions i activitats culturals i polítiques tenen un marc per a poder-se expressar.”

Més crítics que oficials del PSC.

I el fet cert és que aquesta vocació es manté viva, perquè un any més, els anomenats crítics, tant des de l’oficialisme polític com des dels moviments socials, hi han trobat un lloc. I també, com cada any, han estat rebuts amb més entusiasme per part de l’alumnat. Potser perquè el rector encara manté la seva vinculació amb el PSC a través de la quota de militant, però amb un to molt crític amb la seva línia ideològica, un dels plats

forts de la política d’aquesta UCE ha estat la presència en un debat sobre les relacions entre Catalunya i Espanya de l’ex-president Pasqual Maragall, l’ex-conseller Ferran Mascarell, el filòsof Xavier Rubert de Ventós i Sobrequès mateix. Per contra, el secretari general d’Economia i Finances, Martí Carnicer, es va quedar sol defensant la negativa del PSC a fer qualsevol escarafall arran de la sentència del Tribunal Constitucional abans no se sàpiga. Tampoc no hi ha faltat la sempre diversa ERC, amb les visites de Josep Huguet i Joan Puigcercós com a representants del carrer de Calàbria, el secretari d’Indústria, Antoni Soy –proper a Carod– i els crítics Uriel Bertran (Esquerra Inde-

pendentista) i Rut Carandell (Reagrupament). Per part de CiU, el secretari general adjunt de CDC, Felip Puig, i el diputat Francesc Homs van denunciar un any més la gestió del tripartit. La portaveu del grup parlamentari d’ICV, Dolors Camats, també va aterrar a Prada per deixar clar que la seva formació no mourà fitxa fins que no ho facin els dotze magistrats del Constitucional.

La resposta al TC, embolica que fa fort.

Si l’any passat la Universitat Catalana d’Estiu va ser monopolitzada, políticament, pel suposat front unitari en la negociació del nou finançament i les línies vermelles que mai no hauria de deixar traspasar Catalunya, enguany

El món dels alumnes

A Prada hi ha alumnes de totes les edats, des d’adolescents fins als més veterans, amb desenes d’edicions a l’esquena. Ara bé, la immensa majoria comparteixen una visió política similar. S’adonen que els polítics oficials no senten com a propi l’espai dels Països Catalans. Víctor Baeza, provinent de la ciutat de València, ho veu clar: “Fins i tot ERC, que era l’únic partit que em podia representar, ha deixat els Països Catalans com un element folklòric. Al País Valencià és encara més difícil, perquè la direcció d’ERC sembla que dóna per perduda aquesta

batalla.” Arribat de Palma, Miquel Albat reconeix a l’Albert que la situació a les Illes “és un poc millor”, però que en cap cas no pot prendre’s com a referència perquè “allí ningú no parla de Països Catalans, i el govern socialista no té intenció de caminar en aquesta direcció. Lingüísticament, estam millor que vosaltres, però tampoc no fem ni un sol pas en ferm”. Joan Ribes, alumne de Perpinyà, riu i se’ls mira. “Un parell de setmanes a la meua escola i sabríeu quina vida té el català a Catalunya Nord”, els rebla. Admet que té la sort que la seva mare,

El secretari general adjunt de CiU, Felip Puig.

els protagonistes han estat la dotzena de magistrats del Tribunal Constitucional, que tenen desada al calaix la sentència sobre l'Estatut mentre esperen instruccions del PSOE i del PP. La reacció que ha de tenir Catalunya arran d'una previsible retallada ha estat la pedra angular de les declaracions dels dirigents polítics. I la confusió sobre les posicions personals, de partit i de sectors dins de cada partit ha estat total.

Uns dirigents des de Barcelona i uns altres des de Prada, els republicans s'han embrancat en un maremàgnun de posicions diferents i de propostes complexes. El vice-president del govern del Principat, Josep-Lluís Carod-Rovira, va obrir foc des de la capital defensant que

nord-catalana d'origen, sempre li va parlar en català, lluitant contra el predomini del francès a l'escola i a la família paterna: "Cada vegada el parlo menys en els meus cercles d'amistat, però mantinc contacte amb companys de l'UCE d'anys enrere i parlem amb la webcam sovint." Des del punt de vista polític, Joan ho té clar: "Si per a ERC els Països Catalans són folklore, a Catalunya Nord encara més, el català es ven com un barret mexicà a Barcelona, és un element purament turístic que senzillament fa gràcia als polítics locals. A Perpinyà som a anys llum de la normalització mínima! "

es faci una manifestació preventiva l'11 de setembre per fer pressió sobre el TC i el govern espanyols. Des de Prada, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, Josep Huguet, va assegurar que calia anar més enllà d'una "reacció cívica legítima", perquè "una manifestació no solucionarà la laminació de l'autogovern de Catalunya". Segons Huguet, "en democràcia el que compta són les lleis"; per això considera que la reacció del país arran d'una sentència adversa de l'alt tribunal ha d'aprofitar les esclatxes del marc jurídic vigent. En aquest sentit, va fer una crida, a títol personal, perquè "des del Parlament de Catalunya s'iniciï un procés de reforma constitucional de l'estat a fi de convertir-lo en un estat plurinacional democràtic".

Poc després, el seu número dos, Antoni Soy, es va mostrar a favor d'un acte multitudinari abans de saber-se la decisió de l'alt tribunal: "La societat civil i els partits polítics s'han de manifestar, tant al carrer com fent pronunciaments públics abans de saber la sentència i després. Ara bé, ni el govern ni el Parlament, com a institucions representatives del país, no han d'esperar la sentència del Tribunal Constitucional per emetre cap valoració", va reblar el secretari d'Indústria.

I si Joan Puigercós en un primer moment havia donat suport a Carod –més com un gest per a la unitat del partit que no per conveniència estratègica de partit–, l'endemà passat el carrer Calàbria emetia un comunicat en què deixava clar que ERC només apostava per una

manifestació després de saber-se la sentència, i sempre que fos una sentència adversa.

De la polèmica a una unitat no buscada.

Exactament això mateix faran ICV i CiU. La portaveu dels eco-socialistes al Parlament, Dolors Camats, va insistir que la seva formació es mantindrà en la defensa de la unitat d'acció de l'executiu català: "No té sentit manifestar-se l'11 de setembre –en al·lusió a la proposta del vice-president Carod– si abans no hem pogut analitzar a fons el contingut del text. Per tant, en cap cas no assistirem a una manifestació preventiva contra el TC." Camats va acusar CiU de fer una lectura interessada de la possible sentència adversa de l'alt tribunal, i va assegurar la seva formació "té la sensació que CiU espera des de fa temps una sentència adversa. Això només es pot desitjar si es prioritza el projecte polític propi davant del projecte nacional, i aquest no és el cas d'ICV".

Per part de CiU, el secretari general adjunt de CDC, Felip Puig, advertia el PSC que la federació nacionalista no acceptarà que l'executiu català sigui la institució que lideri la resposta de Catalunya a una hipotètica sentència adversa del TC sobre l'Estatut: "Una qüestió de país tan transcendent com aquesta només pot sortir del Parlament de Catalunya." Va remarcar que en cap cas "el tripartit no pot apoderar-se de la resposta del país a una limitació de l'autogovern". En aquest sentit, Puig va anunciar que quan se sàpiga la sentència, CiU proposarà la celebració d'un ple del Parlament per a debatre a fons el contingut de la sentència i els arguments per a respondre-hi.

Un any més, Prada de Conflent ha estat un focus d'atenció política molt potent. Però, també com cada any, al marge de discursos de partit, a l'UCE s'hi han pronunciat conferències de gran interès acadèmic i social, amb el suport d'una majoria de professors universitaris i experts provinents del territori, però també d'àmbit internacional. L'UCE, doncs, a més de ser un espai llaminer per a les picabaralles polítiques d'estiu, és un espai de reflexió acadèmica des d'una perspectiva molt particular.

Gemma Aguilera